

עלון שבועי מבית 'בני אמונים' וכל מאמיניהם

פרשת בא

פניני אמן ותפלה בפרשה

מאצרות אמונים

תצאו איש מפתח ביתו והבטיחו שלא יתן המטות לבא אל בתיכם, והיו מתפללים: 'השכיבנו ה' אלקינו לשלום... והסר ששן מלפנינו ומאחורינו ושמוך צאתנו... שהוא מהענין שהיו צריכין'.

מצות פדיון הבן - דוקא ביום או אפילו בלילה?

'ויהי בחצי הלילה וה' הכה כל בכור בארץ מצרים' (יב כט)
מפסוק זה הביא העי"צ ראה לשיטתו כי מתר לערף פדיון הבן בלילה, שהרי מצוה זו נתקנה פהודא על שצאלו בכורי ישראל מלפניו בכוונתו, ומכאן זה התרחשה בלילה.

אולם המהרש"ם דחה את ראיית העי"צ, שהרי לדברי חכמינו זכרונם לברכה (הובא בפתיחה למסכת שמחות): "אף על פי שהכה אותם מות בחצי הלילה היתה נפשם מפרפרת בהם עד הבקר", וכפי שבמצות הודאה יש להמתין עד שתסתלק הצרה מכל וכל, כפי שפסק העטרת זקנים (א"ח ר"ט ב) שאין מקריבים 'הגומל' עד שתחלף הצרה לגמרי. שכן לשון הברכה הוא: 'שגמלני כל טובי - טובי הינו טובה מלאה ומחולטת, כך גם מצות פדיון הבן שנתקנה לזכר ההצלה ממות בכורות, צריכה להתקיים דוקא ביום, לאחר שתחלף הסכנה מעל ראשם של בכורי ישראל לחלוטין.

מגדל ע"י פ"ג אות ז; שירת מהרש"ם ח"ג סי' מג

'מוצרים גאלתנו ומבית עבדים פדיתנו'

'ויתחזק מצרים על הגם למהר לשלחם מן הארץ' (יב לב)
בתפלת עזרת אבותינו אנו מודים: 'מוצרים גאלתנו ה' אלקינו ומבית עבדים פדיתנו, ויש להבין את כפל הלשון.

פרש רבנו חיים מבריסק:

כיון שמהות העבדות כוללת שתי בחינות: א. חובת העבד לשרת את אדונו ככל שיתבקש. ב. גופו של העבד המושעבד לאדונו אף כשאינו עובדו. יש לומר כי אף גזרת: 'ועבדים ועגלים אתם' (בראשית טו ג) כללה בתוכה שתי בחינות אלו.

ביציאת מצרים גאלנו משתי בחינות אלו, ולפיכך תקנו לנו להודות בכפל לשון: 'מוצרים גאלתנו' - בכך שהוצאתנו מן שירות פרעה [גאלה] הינו יציאה מן שירות לרשות כפאלת בתי ערי חומה [מקרא כה טו]. 'ומבית עבדים פדיתנו' - בכך ששנית את מהותנו מעבדים לביני חורין [פדיון] הינו שני מהות, כהקדש הנפדה והופך לחליון.

הגדה של פסח ואלוהיו עמ רכו

ברכה על תפלין דרבנו תם

'ויהיה לך לאות על ידך וזכרון בין עיניך' (יב ט)
בשאלתו ערוך (א"ח לב ב) נפסק כי הנהיגים להניח גם תפלין דרבנו תם בברכה תחלה על תפלין דרש"י, ואחר כך יציחו תפלין דרבנו תם בלא ברכה.

כעשה ופעם טעה שמשו של האדמו"ר רבי אהרן מבעלזא והגיש לרבו את תפלין דרבנו תם במקום תפלין דרש"י, ורק לאחר שברך הרבי על התפלין התגלגלה הטעות המצערת. כשראה הרבי כי השמש נבדד עד מאד מהמקרה, הרגיעו ואמר לו: 'דע כי רבנו תם פעל בפרומים שכל יהודי המניח תפלין דר"ת יטעה פעם אחת בתפלין ויברך עליהן בטעות'.

מקדשות של אהרן ח"א עמ' תקטע

מבואר, אזי נזכה להתקדם בעבודתו יתברך.

'ערוגת הבשם'

על ידי שיעשה באלהיהם - נתן לנו את ממונים'

'ויבכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני ה'' (יב יב)
"של עץ ורקמת ושל מתכת נמסח ונתכת לארץ" (ר"ש).

על פי באורו של רש"י באר רבי דוד אופנהיים רבה של פראג את גסח פייט ד'ינו הנאמר בהגדה של פסח: 'ויגשה בהם שפטים ועשה באלהיהם... ונתן לנו את ממונים'; במסכת עבודה זרה (מא ב) אמרו חכמים כי עבודה זרה שגשגתה בעודה ברשות הגוי מתרת בהנאה. זאת משום שהגוי מבטלה בלבו ואומר: 'אם את עצמה לא הצילה, אותי תצליח להציל!'; אולם אחר שהגיעה בשלמותה לידי ישראל שוב אינו יכול לבטלה לעולם.

זו בנות הפיטון: רק משום ש"עשה [שפטים] באלהיהם" זכינו שהתקיים בנו: 'ונתן לנו את ממונים', שאם לא כן היה היו פסלהם אחרים עלינו בהנאה לעולם.

מ'אמר אברהם [פירודא תמ"ז] פ"ר מציע

ענישו של המזלזל באמן'

'ויאמר ה' אל משה נטה ידך על השמים ויהי חשך על ארץ מצרים ויגוש חשך' (יב כא)

בזה הקדוש (נילך דף רפא א) נאמר כי המזלזל בענינת אמן נדון בחשך ואפילו יורד למדור התחתון בגיהנם. ויש לומר כי ענין זה נרמז בפסוק שלפנינו: ראשי התבות: "אל משה נטה" - הן 'אמן', ו"על" בגימטריה מאה - רמז למאה ברכות; המזלזל בענינת אמן על הברכות נדון ב'יגוש חשך' רחמנא ליצלו.

מ'אונת יצחק עמ' נד, [וראה אמרי נעם] בפרשתנו

מקורה של ברכת השכיבנו

'ופסח ה' על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגח' (יב כג)

במסכת ברכות (ד ב) קבעו חכמים כי אסור להפסיק בין ברכת 'גאלה' לשמונה עשרה, בין בשחרית ובין בערבית. תמיהה הגמרא: כיצד אם כן אנו מפסיקים בערבית בתפלת השכיבנו, ויתר: ברכת 'השכיבנו' פגאלה אריכות דמא'.

על הטעם שברכת 'השכיבנו' נחשבת כהמשך ישיר לברכת הגאלה, כתב רבנו יונה (שם): בליל ט"ו בניסן, כשהכה המשחית בבכורי מצרים, היו ישראל יראים שמו יגוס החטא ויפה המשחית אף בבתיהם. לפיכך התפללו וזעקו לה' שיגוס את הבטחתו וישמור מפל רע. וכיון שברכה זו נתקנה כנגד התפלה שהתפללו: ישראל בעת גאלתם, נחשבת היא ההמשך לברכת הגאלה.

לעמת זאת, בספר האשכול (הל' תפלה וק"ש ט) כתב כי בנסח זה משו התפללו ישראל במצרים, וזה לשונו: 'דבשעה שיצאו ממצרים ויבאו אלך פסח, אמר להם (לעיל פ"ס כב): 'ואתם לא

'יוצר אור ובורא חשך'

'ויהי חשך על ארץ מצרים ויגוש חשך' (יב כא)

ידועה היא מחלוקת הקדמונים האם החשך מגדר כבריאה בפני עצמה, או שמא אינו אלא העדר אור בלבד. הגר"א סובר פדעה שהחשך הנו בריאה בפני עצמה הנדחית בדרך כלל מפני האור, מלבד במקפת חשך שבה נדחה האור מפניה. כפי שמשמע מלשון הפסוק שלפנינו: 'ויגוש חשך', כלומר: החשך המיש (סלק) את האור. ראה לשיטתו הביא הגר"א מנסח ברכת 'יוצר: 'יוצר אור ובורא חשך' - הרי שהחשך נברא בפני עצמו.

ראה נוספת לשיטה זו הביא רבי שמואל יצחק הילמן ראב"ד לונדון מנסח תפלת ערבית: 'גולל אור מפני חשך וחשך מפני אור' - הרי שהאור והחשך שוים בהיותם נבראים, ועל כן יש ללל אותם זה מפני זה.

ביסוד זה באר מרן הגר"י סולוביצ'יק את הפיטו הנאמר בהגדה של פסח: 'קרב יום אשר הוא לא יום ולא לילה, רם הודע כי לך היום אף לך הלילה'; בימות המשיח כשתשרה בחינת: 'לא יום ולא לילה', אזי ידע כי 'לך היום אף לך הלילה' ואף החשך הנו בריאה בפני עצמה. שאם לא כן לא היתה מציאות משתפת של אור וחשך, כי האור דוחה את החשך.

קול אלהי; סוד הגר"א עמ' ע; אור הישר תמיד לא; סודו ע"ן תפלה [ל'ג'י"מ שטרף] עמ' רמז

לקחת מוסר מ'מקננו'

'וגם מקננו ילך עמנו לא תשא פסח כי ממונו נקח לעבד את ה'' (יב יט)

'מקננו ילך עמנו' מעצמו ובהפך לב, כפרו של אליהו שפישט צוארו להשחק כקרבן לך, ואף אנו מ'מנו נקח' מוסר כיצד עלינו 'לעבד את ה' ולימסר נפשנו בשמחה על מבזה קיום התורה והמצוות' (מלבי"ם).

על פי דברי המלבי"ם פרש רבי פי ציון פנדל מרבני תל אביב את כונת הפיטו ב'סדר העבודה' (אמה פונת) הנאמר במוסף ליום הכפורים: 'ובא לו תחלה אצל פרו, ופרו היה עומד בצפון כנגד ב'ין האולם ולמזבח'... והכה... היה עומד באימה לפני א-ל עליו ואומר עליו דברי דודי" - למדנו כי מראה הפר המוסר עצמו להשחיתו ברוח הטיל את אימת הבורא בלבו של הכהן הגדול.

גיא חזון עמ' כד

תפלה כמפתח לעבודת ה'

'ואנחנו לא נדע מה יעבד את ה' עד באנו שמה' (יב יט)

טוב הסתלקותו של אחד מצדיקי הדור שאלהו תלמידיו: 'ובנו, אצל מי נלמד מעתה ארחות חיים? הטיב להם: 'אל תסתופפו בצלו של רב שיגשה לתת לכם 'עצות' כיצד לעבד את ה'. לכו רק למי שיבהיר לכם כי אין עצה ואין תבונה לך, כי אם להתחנן ולבקש מהבורא שיחניכם בחכמה ויבדעת ללכת בדרך הישר'.

על פי מעשה זה דרש רבי משה גרינוולד רבה של חוסט את הפסוק שלפנינו: 'עד באנו שמה' - רק כאשר נכיר בעבודה כי: 'ואנחנו לא נדע מה יעבד את ה'' ונקבש על כך רחמים

אמן על ברכה = ישועה

בשפת קדש פרשת בא, ר' בשבט (תד"ש"ם) יהול יומא דההולא דהאי סבא קדישא, רבי ישראל אבוחצירא, ה'בבא סאלי' ציוק'ל, שהחשיב במיוחד את מצות ענית אמן, ואף פעל ישועות רבות בוכותיה.

מעשה בהורים שבמשך שנים לא זכו לזרע בר קיימא. משפלו כל הקצים פנו להדרו של ה'בבא סאלי' ובקשו בדמעות שיעצל ישועה בעבורם. נטל רבנו את טליתו התעטף בה וברך עליה בכונה, ואף רמז לשומעים שיענו אמן בכונה. לאחר שעשו כדבריו אמר הצדיק, בטוהני כי בכות ה'אמן' שנענתה בכונה פה גדולה, תזכו לישועה. ואכן, זמן מה לאחר מכן זכו להפקד לחיים ולשלום.

הסבא קדישא ח"א עמ' רכט

אמן עונים, לישועות זוכים!

קריאת שמע - פרשת 'ואהבת' (ה)

ודברת בם - ולא בדברים בטלים

על הכתוב שלפנינו דרשו חכמים (יומא ט"ב): "ודברת בם" - בם יש לה רשות לדבר, ולא בדברים אחרים, ובהמשך הוסיף ודרש רבא: "השח שיחת חליו - עובר בעשה, שנאמר 'ודברת בם' - בם ולא בדברים אחרים".

מדברי הגמרא נוכל ללמוד על חמרתו היתרה של אסור שיחה בדברים בטלים, עד שכתבה עליו התורה 'עשה' מפרש. ואכן, רבים מהפוסקים כבר דנו בגדר האסור ובזמנו. במאמר שלפנינו נעסק בחמרת עיון זה כפי שהאריכו הקדמונים ובעלי המוסר.

את דברי הגמרא פרש הר"ק רבי צבי אלימלך מדינוב זי"ע, כי דרשו זאת מקף שהתורה שבכתב מתחילה באות ב' - 'בראשית', ושבעל פה מתחילה באות מ' - 'מאמתי' קורין. מכאן שקל דבורינו צריכים להיות רק בדברי תורה שבכתב ושבעל פה ולא בדברים שאינם נוגעים לתורה. עוד הביא בשם 'דורשי רשומות' כי התורה שבעל פה פותחת במ' פתוחה ונחתמת במ' סתומה כדי לרמוז לנו שיש לפתח את הפה בתחלת הלמוד ולסגורו מייד לאחריו, ולא להשתמש בו לדברים בטלים (מגיד מעלותה ברכות ב א).

ראש ישיבת 'אור ישראל' הגאון רבי יעקב נימן זצ"ל באר, כי לא לחנם נקטה התורה את אסור דברים בטלים בגדר ענישה - 'בם' ולא כתבה בפשטיות: 'אל תדבר בדברים בטלים'. זאת משום שהפירה התורה בשבעל פה את ה' יורה לעצמו תמר ויאמר שאין דבריו בגדר 'דברים בטלים' כי אם 'דברים העומדים בראשו של עולם... על פן כתבה 'ודברת בם' - אל תדבר אלא בדברי תורה בלבד (הספד ושמע עמ' אב).

חמרת עיון הקובע עצמו לדברים בטלים

כתב בעל 'ראשית חכמה' (שער הקדשה פ"ב אות ו'): "הקובע עצמו לדברים בטלים נקרא 'לץ' ועליו הזהיר דוד המלך עליו השלום (תהלים א א): 'ובמושב לצים לא ישב, וזאת משום שאפשר לו לעסוק בתורה באותה העת ואינו עוסק; הבע עצמך, מי שאמר לו לה מנה זהובים שעה אחת וכל שתמנה יהיה שלך, והוא מתלוצץ מהזהובים ומבזה אותם, היש לעצונת גדולה מאז! כך הבטל מדברי תורה, אחרי שידוע את גדל שפכה, אינו אלא לץ ממש!".

הוסיף הראשית חכמה וכתב: "ובפרט לומדי תורה צריכים להזהר מאד מן הדברים בטלים, שאמרו במדרש (שהש"ר א ב)... מה השמן הזה, כוס מלא שמן בגיד ונפל לתוכו טפה של מים - יצאה כנגדה טפה של שמן, כך אם נכנס דבר תורה ללב - יצא כנגדו דבר של ליצונות, נכנס ללב דבר של ליצונות - יצא כנגדו דבר של תורה".

עוד כתב רבנו יעקב כהני בספר 'גד טוב' (ח"ב אות א): "אני מזהיר את נפשי להשמר מהבטלה ואבוד הזמן, כי בזה נופלים כמה בטלנים ויושבי קרנות שבכל דור ודור. וטוב לומר ולעשות חשבון עם המים בכל יום או בכל שעה, לומר: 'למה החיני השם והבדק שעה זו, ומה תועלת יש לו ממני? ואין כאן ספק שאם החיני אינו אלא כדי לעשות רצונו! ומי שיחשב זאת בודאי לא יאבד אפילו רגע לבטלה".

וכבר ידוע המעשה שהביאה הגמרא במנחות (בט ב) על בן דמא בן אחותו של רבי שמעאל שטאל את רבי שמעאל: "כגון אני שלמדתי כל התורה כלה, מהו ללמוד חכמת וניתי", השיב לו רבי שמעאל מלשון הפסוק (יהושע א ח): "לא מוש ספר התורה הזה מפיך והגית בו וימים ולילות - צא ובדק שעה שאינה לא מן היום ולא מן הלילה ולמד בה חכמת וניתי". ותמה היחפץ חיים: מדוע לא הטיבו בפשיטות: "אסור!?" ובאר במשל לנער ששומש כשוליה אצל חיט ולמד ממנו את מלאכתו. משךש כי השתלם דיו במלאכה, החל לקבל תקוני בגדים. רוב עאתו התישב לצד המכונה של מורו והחל לתפר באמצעותה את הבגדים משקל. משראה זאת החט גער בו ואמר: "לומר לה שלא להתפרנס ממלאכה זו איני יכול, אך אם חפץ אמת לעשות זאת - עשה זאת במוכותך, על שלך וקנה ובמספרים שלך...".

כך גם אמר רבי שמעאל לאחינו: "הקדוש ברוך הוא כתב בתורתו: 'ודברת בם' - ולא בדברים בטלים; חפץ אמת להשתמש בכח הדבור כנגד רצונו - ברא לה זמן חדש שאינו מן היום ואינו מן הלילה ועשה זאת, אך לא על השלחן של הקדוש ברוך הוא" (מנחות תלמוד ה"ג נ"ג, דרכי מוסר עמ' סטו).

פוגם בשם ה'

כתב מהר"ץ טרם מגדולי חכמי ארם צובא בספרו 'לקוטים מפרדס' (ערך דברים בטלים): "המדבר דברים בטלים פוגם בשם ה'. ורמז לדבר מקף שהגימטריה של תבת 'בטלים' היא צ"א, כגימטריה של צרוף שמות הו"ה וא"ננות".

דברים חמורים אמרו במדרש (שמו"ד בא פ"ג): כתיב (ישעיה מ כח): "לא ייער ולא ייגע, וכתב (מלאכי ב ז): 'הוגעתם ה' בדברים'; אמר הקדוש ברוך הוא: 'הבריאה כלה אינה יגיעה לפני, במי אני יגע? במי שמדבר דברים בטלים!'"

כתב על כך הפלא יועץ (ערך שיחה): "האיש אשר הוא יהודי ומאמין דברי תורה גדולים שהם אמת ודבריהם אמת, יהיו הדברים כתובים ונחנים באפגנתו לזכרון בני עניו. ובהם יהנה יום ליום, אולי יוכל למשך ידו ולשמור פיו מעט מעט עד אשר יקנה מדת השתיקה. ובגד לזה שראוי אסר על עצמו, שלא להיות בחברת בני גנטיה של עמי ויחשיב קדושתו, אלא בד קולש לגש או יתחשב עם יראי ד' וחושבי שמו החסים על נפשם ועל כבוד קונם ומדברים רק טוב - מה טוב חלקם".

סגולה לחיים ארפים

בספר 'לקוטים מפרדס' (שם) הביא את הדיעו בשם האר"י הקדוש שכל אדם מקבל סך מלים שאותו דבר במשך ימי חייו, וכשמסים לדבר את הסך שהקציבו לו - נפטר מהעולם. כגד פרש הלוקטים מפרדס את דברי המשנה באבות (פ"א מ"ו): "לא מצאתי לגוף טוב משתיקה" - העצה הטובה ביותר לאריכות ימים היא השתיקה. עוד פרש שם בכך את הכתוב (משלי כא ט): "שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו" - השומר פיו שלא לדבר דברים בטלים, זוכה לשמור את נפשו מצרות, שלא ימות חלילה קצור ימים.

ה'חמת סופר' מתגלה בחלום

בין דפי ההיסטוריה נחרת באותיות של זכה מאבקו העשוי והמכריע של מרן החתם סופר' בפשפפילים ובפרפורים שבקשו לעשות שמות ביהדות הונגריה. מאבק שהוביל לבסוף לפרישתם של בני היהדות הנאמנה מהקהלות המערבות וליסוד קהלות נפרדות ליראי ה' ולחושבי שמו, קהלות שמהן נבנתה ברבות הימים יהדות הונגריה הפפארת שמורשתה קמת עד עצם היום הזה.

באותה תקופה כבר הכירו רבים בשואת ההשפלה שיערה הרס ביהדות גרמניה ודדרה רבים מגניה אל באר שחת ההתבוללות. אולם כאשר החל הנגע להתפשט אל עבר אדמת הונגריה, רק מעטים הצליחו להבחיין בחמרתו, וזאת משום שבתחלה לא בקשו הללו לחולל שינויים מפליגים, אלא רק לעדכן מעט את הסדר המקבל מדורי דורות בבתי הכנסת ובתנועת הקהלות.

מרן החתם סופר' בראיתו למרחוק צפה את הדרדר שעתיד להתרחש אם לא ינקט צעד נחרץ ומידי, ובעד רוחו החליט לצאת במלחמת חרמה כנגד אותם מתחזשים, מלחמה שסיסמתה היתה: 'חדש' - אסור מן התורה! יחד עם תלמידיו הגדולים פעל בכל מאודו להתרחק מהמתחזשים ומהנחלים אחרים, וכד בבד לחזק ולאמץ את כחם של היראים והחרדים לדבר ה'.

ברבות הימים, כאשר בקשו המשפילים הרפורמים לחזק את שליטתם בבתי הכנסת ובקהלות, לא היה מנוס אלא להורות על התפלגות והתבדלות מחלטת. בכל עיר ובכל עירה פרשו היראים לדבר ה' מקהלות המתחזשות והקימו קהלות נפרדות לעצמם.

בשנת תרכ"ז יצאה הפקדה מאת הקיסרות ההונגרית על הענקת שויון זכויות מלא ליהודים בהונגריה. ההצעה גרמה לקונת רוח בקרב הרפורמים אשר בקשו באמצעותה לנצל את קשריהם בממשל כדי לשוב ולשלוט בפפה. לשם כך הכריזו הרפורמים על כנוס 'קונגרס' יהודי שבו יחליטו על כל התנהלות חיי היהדות בהונגריה.

גדולי ישראל, ראשי עדות היראים אשר חרדו עד מאד מהניזמה המסכנת, נאספו לכנוס חרום שבמלכו החלט לשלח משלחת מיוחדת מגדולי ישראל אל הקיסר הנודע פרנץ יוזף הראשון, כדי שיכיר בקהלות החרדים לדבר ה' כגורם נפרד מכלל היהדות ההונגרית, וזרם שכל החלטה שתחלט בקונגרס האמור לא תחייב אותו.

היה צורך בנס גדול כדי שבקשתם תתמלא, שכן לראשי המשפילים היו מהלכים רבים בתקדונו הממשל ההונגרי. חרף זאת תלו גדולי ישראל את עיניהם באביהם שבשמים, ויחלו כי דבריהם יתקבלו בהחיים על לב הקיסר.

דמעות רבות נשפכו באותם ימים מעיני גדולי ישראל ותרן הונגריה החרדים לדבר ה' שהתפללו בכל מאודם להצלחת המשלחת. הקונגרס כבר עמד להתכנס, והם ידעו כי לאחר שיתקבלו בו החלטות הנוגדות את דיני התורה, יהיה קשה עד בלתי אפשרי לבטלו.

בלילה שלפני הפגישה לנו חברי המשלחת בבית הארחה בעיר הבינה. באמצע הלילה התעורר אחד מחברי המשלחת משנתו וספר לחבריו, כי ראה בחלומו את מרן החתם סופר' אשר אמר לו בפנים מאירות: 'התפללתם היטב, ונענתה תפלתכם. כעת, לנו לקיסר ותצלחיו!'

מתוך אמונה בכחה של תפלה ובידועים כי 'צדיק גזור והקדוש ברוך הוא מקיים', יצאו בבקש חברי המשלחת בלב רגוע כשהם סמוכים ונכוחים בהצלחת שליחותם. ואכן, עם הגיעם לארמון המלוכה נפתחו הדלתות בפניהם, ומכאן ואילך איש לא יצא בעדם.

באותה שעה שנכנסו, טיל הקיסר בגן הארמון כשהוא לבוש בגדי בית. כשראה את חברי המשלחת הדורי הפנים קרא בהתפעלות: 'מלאכים באו לבקרני!' ומהו להכניסם לבקרתו.

בהכנסם לטרקלין הסירו הרבנים את מגבעותיהם מחמת כבוד המלכות, ורבנו יהודה אקס נגש אל הקיסר ובקש את רשותו לחזר ולחפש את מגבעתו כדי לבדוק פניו ברך שנתו מכבודו לבשר ודם. מששמע הקיסר את הבקשה, בקש אף הוא את רשות הרבנים להמתין לרגע, וכנס לארמון וחשב לראשו את כתר המלכות. רבי יהודה אקס ויתר חברי המשלחת מהרו לבדוק יחדיו את ברפת 'שנתו מכבודו', ודמעות נקוו בזויות עיניו של הקיסר.

לאחר שסיימו את הברכה שאלם הקיסר למבקשים. אחד מחברי המשלחת אשר מראש סכם כי ישמש כפה לחבריו, בקש לפתח בדברים, אלא שלשונו דבקה לחכו והוא לא הצליח להוציא מלה מפיו מרב התרגשות.

הקיסר המתין בסבלנות, ומשראה כי אותו רב אינו מסגל לפצות את פיו, אמר: "העלו נא בכתב בקצרה את בקשתכם, והריני מתחייב למלא אותה על אחר". מייד התלשבו הרבנים וכתבו את בקשתם: להעניק להם את הזכות להקים קהלות נפרדות. הקיסר נטל לידיו את כתב הבקשה, קפלו והכניסו לכיסו מבלי שיקרא בו. באותם ימים ידוע היה כי מחנה שפזו מצד הקיסר משמעותה כי הבקשה מתקבלת על אחר. דבר שלאחר כמה ימים התברר כנכון.

טרם פירדתם נגש הקיסר אל רבנו יהודה אקס שתאר פניו היה כפלאך אליקים ובקשו כי יברכהו שראוי ימים על פסא ממלכתו. רבי יהודה ברכו בחם ויתר חברי המשלחת ענו אמן על ברכתו, ואכן הקיסר רב ההסד זכה לאריכות ימים ואף בגיל מפלג עוד ישב לבטח על פסא ממלכתו.

שאאל אבידו בגדף ח"א עמ' פה